

Gizlilik, Bireysel Haklar ve Kişisel Verilerin Korunması

Mısra BORAZAN

Güneli & Koç Hukuk Bürosu, İstanbul www.gunelikoc.com

msrbrzn@gmail.com

Özet

Bilişim teknolojilerinin gelişmesi ile birlikte dijital dünyada kişilere yönelik hak ihlalleri artmaktadır. Bu hak ihlallerinin büyük çoğunluğu, kişisel verilerin paylaşılması sonucunda bireylerin gizliliklerinin ihlal edilmesi noktasında toplanmaktadır. İşte bu noktada, özel hayatın gizliliği ile kişisel verilerin korunması konuları, başta Avrupa Birliği (AB) ülkeleri olmak üzere, Amerika Birleşik Devletleri (ABD) gibi gelişmiş ülkelerde ve ülkemizde gündeme gelmektedir. Bu bildiri de Türk mevzuatının öngördüğü düzenlemelerin kişisel verilerin korunması, özel hayatın gizliliği ve bireysel haklar yönünden değerlendirilmesi yapılmıştır.

Anahtar Sözcükler: Kişisel veriler, özel yaşam, gizlilik, bireysel haklar, unutulma hakkı, Avrupa Birliği Adalet Divanı, Güvenli Liman Anlaşması.

Abstract

With the development of information technologies, violation of the rights are increasing within the digital world. A great majority of the violations are amassed concerning violation of privacy in consequence of sharing personal data without one's consent. Herein, the right of privacy and protection of personal data issues are became the topic in Turkey as so are the other developed countries such as European Union (EU) countries and the United States of America (USA). In this notice, Turkish legislations are reviewed in terms of protection of personal data, the rights of privacy and individual rights.

1.Giriş

Son yıllarda, bilgisayar, cep telefonu, internet kullanımının hızla artmasına paralel olarak dijital dünyadaki hareketlilik de artmaktadır. Öyle ki; bu kullanımlar yalnızca bilgisayar veya cep telefonları ile değil, akıllı cihazlar ile çeşitli mecralar üzerinden de küçük büyük demeden tüm vatandaşların yaygın kullanımıyla gerçekleşmektedir. Bu durumunun pek çok ticari ve ekonomik getirisi mevcut olmakla beraber, devlet kurum ve kuruluşlarının da gerçekleştirmiş oldukları işlemlere yönelik işleri, büyük oranda elektronik ortama taşıdığı bilinmektedir. Bunun bir sonucu olarak e-devlet, e-ticaret, e-kurum, e-imza, e-posta, e-tebligat gibi elektronik uygulamalar hızla gelişmektedir. Ne var ki, bu gelişimin olumlu sonuçlarının yanında pek çok olumsuz etkisinin de mevcut olduğunu söylemek gerekmektedir. Vatandaşların bu yaygın kullanımlarından faydalanmak isteyen kötü niyetli kişilerce kişisel verilerinin çalındığı, kişilerin özel hayatlarının ihlal edildiği durumlara sıklıkla rastlanmaktadır. Bu noktada; devletlerin bu ihlallerin önüne geçmek adına aldığı çeşitli önlemler söz konusudur. Önlemlerin, her ne kadar kişileri korumaya yönelik olduğu iddia edilse de önlem alan kurum ve kuruluşlarında aynı şekilde hak ihlallerine sebep olduğu bir gerçektir.

Ülkemizde de yalnızca gerçek kişilerin, bilgisayar korsanlarının veya bilgi hırsızlarının sebep olduğu ihlaller değil, özel kurum ve kuruluşlar tarafından ya da devlete bağlı bazı kurum ve kuruluşların da bu ihlalleri gerçekleştiriyor olması sebebiyle yasal düzenlemelere ihtiyaç duyulmaktadır. Bu düzenlemeler Avrupa Birliği Konseyi bünyesinde kabul edilen ve ülkemizin de ilk imzacılarından biri

olduğu, 108 sayılı Kişisel Verilerin Otomatik İşlemden Geçirilmesi Sürecinde Bireylerin Korunması Sözleşmesi (108 sayılı Sözleşme) ve AB'ye aday ülkelerin de uyum sürecinde dikkate alınması gereken Avrupa Birliği Konseyi ve Avrupa Birliği Parlamentosu'nun 95/46 AT sayılı Kişisel Verilerin İşlenmesi ve Serbestçe Dolaşımı Karşısında Korunmasına İlişkin Yönergesi (95/46 AT sayılı Yönerge) kapsamında yapılmaktadır.

108 sayılı Sözleşme; 1985 yılında yürürlüğe girmiş ve fakat güçlü bir koruma mekanizması içermemekle beraber, kişisel verilerin korunması konusunda kabul edilmiş olan bağlayıcı ilk uluslararası belgedir [1]. 95/46 AT sayılı Yönerge ise 24 Ekim 1995 tarihli olup kişisel verilerin işlenmesine dair, başta kişisel mahremiyet hakkı olmak üzere gerçek kişilerin temel haklarını ve özgürlüklerini korumayı amaçlamaktadır [2].

2.Türkiye'de Kişisel Verilere Dair Düzenlemelere İlişkin Süreç

Avrupa Birliği'ne üye olma aşamasında olan bir devlet olarak ülkemiz de kişisel verilerin korunması ile ilgili bazı çalışmalar yapmıştır. Bunlardan biri olan Kişisel Verilerin Korunması Kanun Tasarısı (Tasarı) ile ilgili ilk çalışmalar 1989 yılında başlamış ve 2000'li yıllara kadar çeşitli tasarılar hazırlanmasına rağmen sonuçlandırılmamıştır. 2000 yılında TBMM'de oluşturulan Komisyonun da Tasarayı hazırlayamaması üzerine 30.03.2004 tarihli yeni bir Komisyon toplanarak Tasarının oluşturulması için çalışmıştır. Hazırlanan Tasarı 28.07.2006 tarihinde Başbakanlığa gönderilmiştir. Tasarı, Başbakanlık tarafından 26.12.2014 tarihinde Türkiye Büyük Millet

Meclisi'ne sevk edilmiş ve nihayet bugünkü son halini almıştır.

95/46 AT sayılı Yönerge ile Türkiye'de tasarı halinde bulunan kişisel verilerin korunmasına yönelik düzenleme arasındaki en önemli farklılıklardan biri, Yönergede öngörülen bağımsız bir Kişisel Veri Korunması Kurulu'nun, ülkemiz de bağımsız olarak düzenlenmemiş olmasıdır. Yönergenin 29. maddesinde öngörülen bu kurul, Article 29 Working Party (European Data Protection Supervisor) olarak bilinmekte olup verinin korunup korunmadığını denetlemektedir. Başka bir ifadeyle, hem özel hem de kamu kurumları için devlet ve özel sektörden bağımsız Kişisel Verileri Koruma Kurulu olup 27 AB Devletinin Kişisel Verileri Koruma Kurulu başkanlarından oluşmaktadır. 2014 tarihli Tasarıya göre ise Kişisel Veri Koruma Kurulu Adalet Bakanlığı'na bağlıdır. Türkiye'de bu kurulun bağlı bir kurul haline dönüştürülmek istemesi Yönergenin amacına aykırılık teşkil etmektedir.

Son dönemlerde, kişisel veriler konusunun dünyada önem kazanması ardından Türkiye'de de farklı görüşler ve uygulamalar ortaya çıkmıştır. Bu uygulamalar sebebiyle, özel hayatın gizliliği ve kişisel veriler kavramlarının birbirinden farklı değerlendirilmiş ve yine birbirlerinden farklı uygulamaların meydana gelmesine sebep olunmuştur. Öyleyse, kişilik hakkı kapsamında değerlendirilen kişinin özel yaşamı ile kişisel verinin ne olduğunun ortaya konulması önem arz etmektedir.

3. Kişisel veriler bakımından özel yaşamın gizliliğinin ihlalinin değerlendirilmesi nasıl yapılır?

Kişinin özel yaşamı; sadece kişinin yakınlarına açık olan alandır. Bu alan, kişinin sınırlı kişiler tarafından bilinmesini istediği ve özellikle kamudan gizlemeyi tercih ettiği bir alandır. Kişi burada olayları sadece yakınları, dostları, aile çevresi ya da güvendiği kişilerle paylaşır. Özel yaşam alanına, kişinin yakınları dışındaki kişilerin sızarak kişi ile yakınları arasındaki olayları öğrenmesi, kişilik hakkına saldırı niteliği taşır [3]. Aynı zamanda bu hak Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 20. maddesi ile de koruma altına alınmıştır.

Kişinin özel yaşam alanı gibi gizli yaşam alanı da korunmalıdır. Bu alan; kişinin üçüncü kişilerden gizlediği ya da sadece açıkladığı kişilerce bilinmesini istediği olayları içeren, kişiye ait olan gizli yaşam alanıdır. Buraya kişinin aile yaşamı, mektupları, anıları girer. Kişi ne kadar tanınmış bir kişi olursa olsun, onun duygusal ve cinsel yaşamı, üçüncü kişilerin bilgisinden uzak kalması gerekir [3].

Kişisel veri ise; henüz bir yaşamın olmaması sebebiyle tanımlanmış olmasa da 95/46 AT sayılı Yönerge uyarınca; "fiziksel, fizyolojik, zihinsel, ekonomik, kültürel veya sosyal kimliğine özel bir veya

daha fazla faktöre veya bir kimlik numarasına atıf başta olmak üzere doğrudan veya dolaylı olarak tespit edilebilen bir tespit edilebilir kişi; tespit edilmiş veya tespit edilebilir gerçek kişiye (veri öznesi) ilişkin herhangi bir bilgiyi" ifade eder [2]. Buna karşılık üzerinde çalışılan Tasarıda ise; "belirli veya kimliği belirlenebilir gerçek veya tüzel kişilere ilişkin bütün bilgiler" olarak tanımlanmıştır [4].

I. Yüksek Mahkeme Kararlarında Kişisel Veri ve Özel Hayatın Gizliliği

Kişisel veri kavramı aynı zamanda Yargıtay kararlarına da konu olmuştur. Yargıtay Ceza Genel Kurulu, 17.06.2014 tarihli, E. 2012/12-1510, K. 2014/331 sayılı kararında; "(...)Kişinin; Türkiye Cumhuriyeti kimlik numarası, adı, soyadı, doğum tarihi, doğum yeri, nüfusa kayıtlı olunan yer (İl, İlçe, mahalle veya köy), anne ve baba adı, medeni hali (Evlü, bekâr, boşanmış), nüfusa kayıtlı olduğu cilt ve aile sıra no, kan grubu, evlenme tarihi, boşanma tarihi ve mahkeme kararı bilgileri, adı-soyadı veya diğer kayıt düzeltmeleri, vatandaşlıktan çıkarılma bilgileri, evlatlık ilişkisi, adresi, dini, bitirilen okullar (ilk-orta-yüksek), hastalıkları, hastalıkları ile ilgili tahlil sonuçları (DNA bilgileri), mali durumu (servet, aldığı ücretler), ahlaki eğilimleri, zaafı, çevre ile ilişkileri, hatıra, anı ve günlükle ilgili defterindeki bilgileri, siyasi görüşü (oy verdiği partiler, üye olduğu dernekler), alışkanlıkları, sevdiği kitaplar veya gazeteler, alışveriş eğilimleri, vergi numarası, e posta adresi ve şifresi, banka bilgileri, bilgisayarının IP numarası, emeklilik ve kurum sicil numarası, aldığı ödüller, parmak izi, avuç içi izleri, mektupları, yazıları, kitapları, telefon numaraları, mesajları, fiziki kimliği (boy, kilo, engellilik durumu, ten rengi, göz rengi, saç rengi ve şekli, sesi, genel görünüm, ayak ve beden numarası) ve çok daha fazla bilgi kişisel veri kapsamında değerlendirilebilecektir. (...)" diyerek kişisel verinin ne olduğunu açıklamaya çalışmıştır.

Tüm bu tanımlamalardan anlaşılacağı üzere, özel yaşamın gizliliği ve kişisel veriler ülkemizde birbirinden farklı kavramlar olarak ele alınmaktadır. Nitekim, Yargıtay 12. Ceza Dairesi'nin 11.09.2012 tarihli 2012/17703 E., 2012/18222 K. sayılı kararında, kişinin uygunsuz fotoğraflarının rızası dışında paylaşılması Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 134. maddesi uyarınca özel hayatın gizliliğinin ihlali kapsamında değerlendirilirken telefon numarası, ad ve soy ad bilgisinin rızası dışında paylaşılması ise TCK m. 135 ve TCK m. 136 kapsamında kişisel verilerin kaydedilmesi ile kişisel verileri hukuka aykırı olarak verme veya ele geçirme suçları kapsamında cezalandırılmıştır.

Ancak Türk Hukuku'nda, kişisel verinin ne olduğuna ilişkin bir tanım olmadığından Avrupa Birliği Adalet Divanı (ABAD) kararlarındaki net ifadenin aksine, yerel içtihatlarımız arasında dahi kişisel verinin ne olduğuna dair belirsizlik mevcuttur.

Bazı yargı kararları kişinin fotoğrafının kişisel veri kabul edilmediğini açıklarken bazı kararlarda ise “kişinin adı, adresi, doğum tarihi, medeni hali, tabiiyeti, mesleği, görüntüsü, kanaatleri, fotoğrafı, e-posta adresi, banka bilgileri, kimlik, emeklilik, kurum sicil ve vergi numarası, parmak izi, eğitim bilgileri, sağlık verileri, telefon mesajları, telefon rehberi, mail veya facebook ve twitter gibi sosyal paylaşım sitelerinde yazdığı veya paylaştığı yazı, fotoğraf, ses veya görüntü kayıtları kişisel verileri olarak bilindiği” belirtilmektedir [5].

ABAD, Avrupa Birliği'nin yargı organıdır ve Adalet Divanı, Genel Mahkeme ve uzmanlık mahkemeleri olmak üzere üçlü bir yapıdan oluşur. Adalet Divanı'nın temel amacı, Avrupa Birliği hukukunun Avrupa Birliği içerisinde her yerde aynı şekilde yorumlanmasını ve uygulanmasını sağlamaktır. Bu durumda, ABAD kararlarında yer alan tanımlamaların Türk Hukuku açısından da geçerli birer kaynak olarak kabul edilmesi doğru olacaktır.

Kişinin kişisel verilerinin korunmaması sebebiyle, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS) ve T.C. Anayasası'nda yer alan düzenlemeler ile koruma altına alınan pek çok bireysel hakkın ihlali söz konusudur. Bunlar arasında; özel hayatın gizliliği (AİHS m. 8) ve insan onuru gibi haklar başta gelmektedir.

Özel hayatın gizliliği bakımından; bireyin kendisine ait herhangi bir bilgisinin veya kişisel verilerinin mahrem kalması konusunda hukuki menfaati bulunmaktadır. Öyle ki, bu bilgilerin yayınlanmaması, açıklanmaması veya üçüncü kişilerle paylaşılmaması kişinin talep edebileceği en doğal haklarındandır. Anayasa Mahkemesi'nin (AYM) 05.07.2012 tarihli, E. 2012/7 ve K. 2012/102 sayılı kararında ise Anayasa'nın 17. maddesi uyarınca, kişinin kişilik hakkının korunmasında ilk ve en temel hakların başında gelen insan onuru kavramının, insanın ne durumda ve hangi şartlar altında bulunursa bulunsun sırf insan oluşunun kazandırdığı değer tanınmasını anlattığını belirtilmiştir.

Tüm bu hakların gündeme gelmesinde en önemli etken, daha önce bahsetmiş olduğumuz 95/46 AT sayılı Yönergenin, AB Konseyi tarafından değiştirilerek Yönetmelik şeklinde düzenlendiği yeni mevzuatta “unutulma hakkı” adında yeni bir kavramın oluşmasıdır. Bu noktada, ABAD'ın tarihte bu konuda vermiş olduğu ve daha sonra değineceğimiz Google Kararı ile unutulma hakkı açıklığa kavuşturulmuş olsa da bir takım tartışmaları peşinde getirmiştir.

4. Veri korumasına ilişkin ilkeler nelerdir?

Veri Korumasının sağlanması açısından Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü (Organisation for Economic Co-operation and Development –OECD) tarafından kabul edilen bazı ilkeler mevcuttur. OECD, 14 Aralık 1960 tarihinde imzalanan Paris

Sözleşmesi'ne dayanılarak, 1961'de kurulmuş uluslararası ekonomi örgütüdür.

I. Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü (Organisation for Economic Co-operation and Development – OECD) tarafından kabul edilen ilkeler:

- Veri toplamının sınırlı olması
- Verinin niteliği karşılması- Veri kalitesi
- Verinin toplanma amacının belirliliği ve amacı ile bağlılığı
- Verinin kullanımının sınırlı olması
- Veri güvenliği
- Açıklık
- Bireyin katılımı
- Hesap verilebilirliktir.

Tıpkı OECD gibi Birleşmiş Milletler tarafından kabul edilen bazı ilkeler mevcuttur.

II. Birleşmiş Milletler tarafından kabul edilen ilkeler:

- Verileri yasal ve dürüst yollarla toplama
- Verilerin doğruluğu ilkesi
- Amacın belirliliği
- Ayrımcılık yapmama
- Sadece ilgili kişinin veriye erişmesi
- Veri güvenliği
- Verinin sınır ötesi akışının düzenlenmesidir [6].
-

Belirtilen bu ilkeler dışında, 108 Sayılı Sözleşmede ve 95/46 AT sayılı Yönergede yer alan başka ilkeler de mevcuttur. Taraf devletler veri korumasını belirtilen ilkeler çerçevesinde sağlamakla yükümlüdür.

5. Google Ve Safe Harbour Kararları İşığında Unutulma Hakkı Ve Kişisel Verilerin Korunması

Kişisel verilerin korunması ile unutulma hakkı birbirleriyle ilişkili kavramlardır. Her iki hakkın özünde de bireyin onurlu yaşaması, kişiliğini serbestçe geliştirmesi ve kişisel verileri üzerinde serbestçe tasarruf etmesi yatmaktadır. Öyleyse unutulma hakkı, daha önce bahsetmiş olduğumuz özel hayatın gizliliği ve insan onuru ile de iç içe bir haktır.

Unutulma hakkı, yabancı kaynaklarda gelen olarak “the right to oblivion” veya “the right to be forgotten” olarak bilinmektedir [7]. Yerel kaynaklarda ise “dijital hafızada yer alan bireye ait fotoğraf, kimlik bilgisi, adres ve diğer kişisel içeriğin, yine bireyin kendi talebi üzerine bir daha geri getirilemeyecek biçimde ortadan kaldırılması” şeklinde tanımlanan bir hak olduğunu söyleyebiliriz [8].

Günümüzde, her bir birey dijital ortamda ve sosyal medya mecraları üzerinde kendi rızaları ile kişisel bilgilerini paylaşmaktadır. Bu bilgiler, kötü niyetli

kişilerce kayıt altına alınabilmekte ve hukuka aykırı eylemler sırasında sahte kimlikler oluşturulmak suretiyle kullanılmaktadır. Kişilerin rızaları dahilinde sosyal paylaşım mecralarında vermiş olduğu bu bilgiler, yalnızca kötü niyetli kişilerce değil, devlet kurum ve kuruluşları tarafından da kayıt altına alınarak “fişleme” niteliği taşıyabilecek veriler haline gelebilmektedir. Kişi, kişisel verilerini bir kez dijital ortama girerek bir daha internet ortamında silinemeyecek izler bırakmaktadır. Bu kişiler, bilgilerini güncellemiş, değiştirmiş ya da silmiş dahi olsalar, eski verilerin sosyal paylaşım mecralarının veri tabanlarında kayıtlı olması sebebiyle asla yok olmamaları önemli bir sorun haline gelmiştir. İşte bu noktada “unutulma hakkı” gibi bir kavrama ihtiyaç olduğu ve bu gibi sebeplerin unutulma hakkının oluşumuna zemin hazırladığı ortadadır.

I. Google Kararı

ABAD’ın unutulma hakkına ilişkin vermiş olduğu en önemli karar “Google Kararı”dır [9]. ABAD’a yapılan şikayetin esası, bir internet kullanıcısının arama motoru Google’da, “Mr. Costeja Gonzalez” adlı avukatın adını girdiğinde, “La Vanguardia” isimli günlük bir gazetenin iki farklı tarihli sayfasında link vermesine ve bu link verilen sayfalarda söz konusu kişinin sosyal güvenlik borçlarının iyileştirilmesi için mülkünü satmak zorunda kalmasına ilişkin bilgiler içermesine dayanmaktadır. ABAD vermiş olduğu kararda, daha önce bahsetmiş olduğumuz 95/46 AT sayılı Yönergenin 6. maddesine dayanmıştır.

Google Kararı’na göre; “geçersiz, eksik, tamamen ilgisiz veya sonradan ilgisiz hale gelmiş” kişisel veriler silinmelidir [7]. Dava süresince, Google Şirketi tarafından her ne kadar çeşitli itirazlar ileri sürülmüş olsa da Kararın ardından Google, kişiler tarafından “unutulma hakkı” yönündeki talepleri yerine getirmektedir.

II. Safe Harbour Kararı

Son olarak, kişisel verilere ilişkin en güncel kararlardan biri olan ve ABAD tarafından 06.10.2015 tarihinde alınan, ABD ve AB arasındaki veri paylaşımını düzenleyen Güvenli Liman (Safe Harbour) anlaşmasını iptal ettiğine ilişkin karara değinmek gerekmektedir [10].

Güvenli Liman Anlaşması’na göre; “ABD’deki bir organizasyonun Avrupa Birliği’nden ABD’ye veri transferi yapabilmesi, Avrupa Birliği’nin kişisel verilerin korunması kanunları ile uyumlu olup eş değer bir koruma sağlamasına”; esasında OECD’nin, “bildirim, seçim, güvenlik, veri bütünlüğü, erişim, başkalarına aktarım ve uygulama” olarak anılan yedi prensibine uygun olmasına bağlanmıştı [6].

Avusturyalı bir Facebook kullanıcısı ve hukuk öğrencisi olan Max Schrems’in, Edward Snowden’ın gizli dinleme faaliyetlerini ifşa etmesinin ardından, Facebook’un Avrupa Birliği vatandaşı olan

kullanıcıların kişisel verilerini toplamasına karşı şikâyetinde bulunmuştu.

Şikayetin ABAD’a taşınmasının ardından, ABAD Güvelli Liman anlaşmasını aşağıda belirtilen gerekçelerle iptal etmiştir:

- ABD’nin ulusal güvenlik, kamu yararı ve kolluk kuvvetlerinin gereksinimlerini Safe Harbour düzenlemesinden üstün tuttuğu ve ABD teşebbüslerinin düzenlemede yer alan koruyucu kuralları, kendi gereksinimleriyle çeliştiğinde hiçbir şekilde dikkate almamaları;
- ABD yetkililerinin, AB’den aktarılan kişisel verileri, ulusal güvenliğinin korunması için kesinlikle gerekli olanın ötesinde, aktarma amacıyla bağdaşmayan biçimde işlemiş olması;
- AB vatandaşlarının kendilerine ait olan kişisel verilere, özellikle erişim sağlanması ve duruma göre, değiştirilmesi veya silinmesi hallerinde tazminine imkân veren idari veya hukuki mekanizmanın sağlanmaması.

Sayılan bu sebeplerden dolayı ABAD, ABD’nin verileri amacı dışında kullandığı gerekçesiyle sözleşmenin iptaline karar vermiştir.

6. Sonuç Ve Değerlendirme

Tüm bu açıklamalar doğrultusunda belirtmek gerekir ki, ülkemizde kişisel verilerin korunmasına ilişkin mevzuat bakımından oldukça büyük bir eksiklik ve gereksinim vardır. Uzun yıllardır süre gelen tasarı çalışmalarının ivedikle AB mevzuatına uygun hale getirilmesi, ABAD içtihatları doğrultusunda kişisel verileri en iyi şekilde koruyacak yasal mevzuatın oluşturulması gerekmektedir. Meydana getirilecek olan yasal mevzuat unutulma hakkı gibi yenilikçi kavramları barındırmalı ve ABAD’ın son içtihadı uyarınca kamu yararı, ulusal güvenlik gibi konularda dahi veri koruması olabilecek en üst seviyede tutulmalıdır. Oluşturulacak olan yasal mevzuatın insan onuru, özel yaşamın gizliliği, kişinin kendisi üzerindeki tasarruf hakkı da göz önünde bulundurularak hazırlanmasının, ülkemizin imza koyarak yükümlülük altına girdiği uluslararası anlaşmalar bakımından önem arz ettiği unutulmamalıdır.

7. Kaynaklar

- [1] Atak, Songül. (2010). “Avrupa Konseyi’nin Kişisel Veriler Açısından Sağladığı Temel Güvenceler”. ss. 90. Erişim: 19.11.2015. URL: <http://tbbdergisi.barobirlik.org.tr/m2010-87-606>
- [2] 95/46 AT sayılı Avrupa Birliği Konseyi ve Avrupa Parlamentosu Yönergesi. Erişim: 19.11.2015. URL: http://insanhaklariortakplatformu.info/wp-content/uploads/2011/02/EC_DIRECTIVE_95_46_Ki_sisel_Veriler.pdf
- [3] Acabey, M. Beşir. (2014). Basın Özgürlüğü ve Bu Özgürlüğün Bir Sınırı Olarak Kişilik Hakkı. ss. 10-11, 21. Erişim: 24.08.2015. URL: <http://journal.yasar.edu.tr/wp->

[content/uploads/2014/01/1-Be%C5%9Fir-ACABEY.pdf](http://www2.tbmm.gov.tr/d24/1/1-1009.pdf)

[4] Kişisel Verilerin Korunması Hakkında Kanun Tasarısı. Erişim:12.10.2015. URL: <http://www2.tbmm.gov.tr/d24/1/1-1009.pdf>

[5] Akgül, Aydın. (2014). Danıştay ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Kararları Işığında Kişisel Verilerin Korunması. Beta Yayınları: İstanbul. ss. 9.

[6] Ünsal, Z. Çağrı. “Google’ın Yeni Gizlilik Politikası Google Inc. Tarafından 1 Mart 2012 Tarihinde Yayımlanan Politikasının Kişisel Verilerin Korunması İlkeleri İle Uyumluluğu Ve Avrupa Birliği’nin 95/46/EC Sayılı Veri Koruma Direktifi Açısından Değerlendirilmesi”. ss. 104 – 105, 108. Erişim: 14.10.2015. URL: <http://www.hukukdergi.hacettepe.edu.tr/dergi/C3S1makale8.pdf>

[7] Akgül, Aydın. (2015). “Kişisel Verilerin Korunmasında Yeni Bir Hak: “Unutulma Hakkı” ve AB Adalet Divanı’nın “Google Kararı”. ss. 16, 31. Erişim: 14.10.2015 URL: <http://tbbdergisi.barobirlik.org.tr/m2015-116-1440>

[8] Güleler, Serdar. “Dijital Hafızadan Silinmeyi İstemek: Temel Bir İnsan Hakkı Olarak ‘Unutulma Hakkı’” ss. 226. Erişim: 24.11.2015 URL: <http://tbbdergisi.barobirlik.org.tr/m2012-102-1218>

[9] ABAD, Google Kararı, (en). Erişim: 14.10.2015. URL: <http://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2013-06/cp130077en.pdf>

[10] ABAD, Safe Harbour Kararı, (en). Erişim: 14.10.2015. URL: <http://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2015-10/cp150117en.pdf>